כרופקע ..... געזאלצן..... ברעקלדיק

Christie's
O-SO-GUD
פוטער
פרעטסלס

דעם
רב'ס טאָכטער
א העכסט שפּאַנענדיקער ראָמאַן פון דעם אידישן לעבן אין מיטל־אַלטער
פון לעאָ וויזענפעלד

(פאָרזעצונג)

— די אידן זיינען זיכער אין דעם נאר ניט שולדיק, אפילו ווען עס זאל זיין אמת, אז דער פרינץ האט ליב געקראָגן איינע פון זייערע טעכטער, האָט דער גראַף געענטפערט, — עס וואָלט נעווען גאַרניש אַלעמען צו וועלן האַלטן פאַראַנטוואָרטלעך.

אינמיטן אין דער קאַנצלער שטיל געוואָרן און ער האָט איבערגעריסן זיין געשפּרעך. אין דער טיר איז געשטאַנען ער איז געוואָרן פאַרדעכטיק, אַז זי וויל פון אים דערגיין דעם סוד פון זיין מאַר־נער אויפפירונג. ער איז דערפאַר אַוועק צו זיין מיטער אין קאַבינעט.

ביי דער האַלב אָפענער טיר איז ער געבליבן שטיין, ניט כדי זיך אונ־טערצוהערן וואָס עס קומט דאָרט פאָר, ווייל ער האָט פונקט ביים אָנקומען דערהערט ווי אַרנוס האָט אים שפּיאַ־נירט און ווייס געוויז וואָו ער האָט פאַרבראַכט די גרעסטע העלפט פון דער נאַכט.

מערכן האָט ניט אַזוי פיל פאַרדראָ־סען דאָס וואָס דער הויף־נאַר האָט דערציילט דער פּרינצעסן פון זיין לי־בע צו חנה'לען, ווי עס האָט אים אויפגעבראַכט זיין געמיינהייט, אים נאַכצושפּיאָנירן.

אפילו דאָס וואָס ער האָט פּראָ־דרייט די ווערטער פון חנה'לען און ער האָט עדרציילט דער פּרינצעסן, אַז זי, חנה'לע האָט פון אים געפאָדערט צו מאַכן די אידן פאַר די הערשער פון טירנא, האָט דעם פּרינץ ניט פאַר־דראָסן. דאָס איז די געוויינלאַכע אַר־בעט פון אַן אינטריגאַנט און אַ שמו־ציקן לינגער, האָט ער זיך געטראַכט, ער האָט אים אָבער ניט געקאָנט מר־חל זיין דאָס, וואָס ער האָט אים שפּי־אַנירט און ער האָט באַשלאָסן באַלד, אויפן אָרט, אים דערפאַר שווער צו באַשטראָפן.

דעם קאַנצלערס פּלוצלומדיקער אי־בערהאַקונג פון דעם געשפּרעך מיט דער פּרינצעסן, זיין כמעט אומבאַוועג־לאַכער קוקן אויף דער האַלב אָפע־נער טיר, האָט אויך געצויגן די אויפ־מערקזאַמקייט פון דער פּרינצעסן, וועל־כע האָט זיך אומגעקוקט הינטער זיך.

דערזעענדיק דעם פּרינץ, אַ בלאַסן, ניט אויסגערוטן, אַ פלאַמענדן פון צאָ־רן, האָט איר מיטער געפיל אין איר דערוואַכט אויף אַ סעקונדע. עס האָט איר אמת'דיק ווי געטאָן צו זען איר זון אין אַזאַ צושטאַנד. אָבער שוין אין דער צווייטער סעקונדע איז זי געווען די שטרענגע, שטאָלצע פּרינ־צעסן, די הערשערן, וועלכע ווייס ניט פון קיין שום געפיל ווען עס האַנדלט זיך וועגן אירע אַמביציעס און וועגן זאַכן, וואָס האָבן צוטאָן מיט איר שטאָט.

— וואָס ביסטו געבליבן שטיין אין דער טיר און קומסט ניט אריין ? — האָט זי אים געפרעגט.

עמעריך, וועלכער איז געשטאַנען אומבאַוועגלאַך און האָט זיינע אויגן געהאַלטן אויף אַרנוס'ן, האָט ניט גע־ענטפערט. ער האָט אפילו פאַרגעסן זיין געוויינלאַכע העפלאַכקייט און ער האָט נעז אַ בלאַסער דער פּרינץ און ער האָט נעקוקט מיט דער טיפסטער פאַראַכטונג אויף אַלע אין קאַבינעט.

עמעריך, וועלכער האָט די גאַנצע נאַכט פאַרבראַכט אויף דער פרייער לופט, אין די וועלדער און פעלדער אַרום טירנא, איז אָנגעקומען אין פאַ־לאַץ פונקט אין דער צייט ווען זיין מוטער האָט אָפּגעהאַלטן די באַראַטונג מיט דעם קאַנצלער און האָט שפּעטער אויסגעהערט אַרנוסן. אין הויף האָט מען אים געזאָגט, אַז די פּרינצעסן האָט אַרומגעזוכט דעם הויף־נאַר און זיין מיטער און הערשערן ניט גע־וואוינשן קיין גוט מאָרגן. פון זיינע אויגן האָט געשפּרעצט פייער, אין עס איז געווען דייטלאַך, אַז ווען ער זאָל איצט האָבן אַ וואָפע אין דער האַנט, וואָלט ער קיין איין מינוט ניט איבער־געטראַכט און ער וואָלט דעם מיאוסן אינטריגאַנט דער'הרג'עט ווי אַ הונט.

אַרנוס איז געווען דער אייניציקער פון אַלע, וואָס האָט גלייך דערקאָנט וואָס עס שפּילט זיך אָפּ אין דעם האַר־צען פון דעם פּרינץ, ווען זיינע אויגן האָבן זיך צוזאַמענגעטראָפן מיט דעם פייערדיקן בליק פון דעם, פון צאָרן באַהערשטן יונגערמאַן. אַ ציטער איז דורכגעלאָפן איבער זיין גאַנצן קער־פּער, אים איז געווען קאַלט און וואַרים, און ער האָט דערפאַר גע־טראַכט וועגן דעם, ווי אַזוי מען טראַגט זיך שנעל אָפּ, איידער דער פּרינץ ברעכט אויס אין זיין כעס און איז זיך אין אים נוקם.

— איך דיינק, אַז איצט וועט מיר אייער האָהייט מער ניט דאַרפן, — האָט אַרנוס זיך אָפּגערופן צו דער פּרינצעסן, — און איך קאָן שוין גיין.

— נייַן, דו קאָנסט ניט גיין ! — האָט דער פּרינץ אויסגערופן, — בלייב דאָ, דו עקלהאַפטער אינטריגאַנט, בלייב ביז דו וועסט קריגן דיין פאַר־דינטע שטראָף.

און איידער די פּרינצעסן האָט נאָך באַוויזן אים צו פאַרשטעלן דעם וועג, איז דער פּרינץ שוין געשטאַנען לעבן דעם הויף נאַר, וועלכער האָט זיך געדרייט אין דרייען און ער האָט געציטערט פון שרעק. עמעריך האָט אויף אים אַ מינוט געהאַלטן זיינע אויגן און דאַן, אַן אַרויסצורעדן אַ וואָרט, האָט ער אים אַראָפּגעלאָזט אַ פאַטש איבער דעם גאַנצן פּנים, פון וועלכן אַרנוס האָט זיך איבערגעטראָגן און איז געבליבן ליגן ווי אַ געשטאָר־בענער.

— און דאָס דערלויבסטו זיך ! צי טאָן אין מיין קעגנוואַרט ? — דאָס די פּרינצעסן מיט כעס געפרעגט — אַזאַ האַנדלונג דערלויבט זיך מיין זון, דער וואָס וועט אַמאָל טראָגן די קרוין אויף זיין קאָפּ ? . . . ביזטו שוין אַזוי ווייט אונטער דעם איינפלוס פון יע־נער שמוציקער אידישער מיידל, אַז דו האָסט שוין פאַרלאָרן דאָס לעצטע ביסל רעספּעקט, און דו ווייסט מער ניט פון קיין רעספּעקט אפילו צו דיין מוטער ?

עמעריך האָט ווידער ניט געענט־פערט. ער האָט זיך אָנגעבויגן און ער האָט מיט אַ שטאַרקן צי מיט דער האַנט אויפגעהויבן דעם הויף־נאַר, וועלכער האָט זיך אַבער מער ניט גע־קאָנט האַלטן אויף די פיס, ווייל ער איז געפאַלן באַוואוסטלאָז פון דעם קלאַפּ, וועלכן ער האָט געקראָגן. עמע־ריך האָט אים דאַן אָנגענומען ביים פאַרק, האָט אים אַרויסגעוואָרפן פון קאַבינעט און ער האָט פאַרמאַכט די טיר הינטער אים.

— איצט, — האָט ער געזאָגט צו דער פּרינצעסן, — וועלן מיר קאָ־נען רעדן. איך וויל מיט אייער האָ־הייט רעדן ניט ווי אַ קינד, ווי אַ זון צו זיין מוטער, און ביי אַזאַ געשפּרעך דאַרף איך ניט קיין אינטריגאַנטן. און איר, מיין ליבער גראַף, — האָט ער זיך פּריינטלאַך געווענדעט צו דעם קאַנצ־לער, — וועט מיר מוזן אַנשולדיקן פּלוצלומדיקן אויסברוך. איך האָף, אַז פון אַלע, וואָס וועלן מיר קאָנען פאַר־שטיין, וועט איר זיין דער אייניציקער.

— געוויס, מיין פּרינץ ! — האָט גראַף באַטאַניע געענטפערט, — אָבער איך וואָלט אייך געראַטן זיך צו באַ־ראַטן און צו זיין אַביסל מעסיקער אין אייערע האַנדלונגען. איך פאַרזיי־בער אייך, אַז איך האָב ניט געגלויבט אַרנוס'ן און איך האָב קיין איין וואָרט זיינעם ניט גענומען ערנסט. אָבער אונדער דורכלויכטיקע פּרינצעסן, איי־ער נעטרייע מוטער, איז געווען זייער באַזאָרגט וועגן אייך, און דערפאַר האָט ער איר געקאָנט איינריידן אַזעלכע נאַ־רישקייטן. איר וועט איצט מוזן באַ־ווייזן דער פּרינצעסן אַז זיינע באַ־שולדיקונגען זיינען געווען ניט מער ווי אומבאַגרינדעטע פאַלשקייטן . . .

— מיין טייערע מוטער האָט ערשט מיט אַ מינוט צוריק נערעט וועגן זעלבסטרעספּעקט, — האָט דער פּרינץ איצט שוין געלאָסן געענטפערט, — און איר וועט דאָך פאַרשטיין, אַז אַ מענש מיט זעלבסטרעספּעקט וועט עס באַטראַכטן פאַר אונטער זיין, כבוד זיך צו פאַרענטפערן און צו פאַרלייר־דיקן קעגן די פאַרלומדונגען פון אַן אַזאַ שוין געלאָסן געענטפערט, — אַזאַ שוין געלאָסן געענטפערט, — אַזאַ שוין געלאָסן געענטפערט, —